

Arrest

nr. 351 876 van 24 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2026 heeft ingediend om (de schorsing en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 12 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK versijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 augustus 2026 wordt verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Deze beslissing, ter kennis gebracht op 13 augustus 2026, vormt de bestreden beslissing en luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brugge op 12.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: A. A. (..)
voornaam: D. (..)
geboortedatum: (..)1986
geboorteplaats: Addis Abeba
nationaliteit: Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. Er zal een PV voor illegale tewerkstelling worden opgemaakt door de Sociale Inspectie. Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.

Deze gedragingen raken belangen zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten evenals de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene diende tijdens zijn verblijf in België 5 maal een verzoek om internationale bescherming in, namelijk op 27.11.2009, 3.08.2010, 30.08.2010, 18.02.2013 en op 7.09.2018. Betrokkenes verzoeken werden allen geweigerd, namelijk op 31.05.2010, 10.08.2010, 8.09.2010, 18.02.2013 en op 9.09.2022.

Betrokkene brengt geen elementen aan die erop wijzen dat hij een duurzame relatie heeft in België, minderjarige kinderen heeft of over andere familieleden in België beschikt. Uit een gesprek met een ICAM-coach van de Dienst Vreemdelingenzaken op 13.09.2023 blijkt dat betrokkene verklaarde dat hij in België voornamelijk terugvalt op de kerkgemeenschap, die hem ondersteuning biedt op het vlak van huisvesting en voeding. Hij verklaarde bovendien te wonen in een woning van deze gemeenschap. Verder verwees hij naar een priester die hem steeds helpt met haar vragen en bekommernissen, en op wie hij kan terugvallen wanneer hij ondersteuning nodig heeft. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds sinds 2009 in België verblijft. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene brengt heden geen elementen aan die wijzen op een medische problematiek die hem zou verhinderen te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit een gesprek met een ICAM-coach van de Dienst Vreemdelingenzaken op 13.09.2023 verklaarde betrokkene te lijden aan PTSS. Hij gaf aan dat

deze diagnose werd gesteld door een psycholoog of psychiater. Tevens verklaarde hij geen andere fysieke gezondheidsproblemen te hebben. In het administratief dossier van betrokkene bevinden zich medische documenten waarin door een arts wordt vermeld dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) ten gevolge van gebeurtenissen uit het verleden. Daarnaast concludeerde een psycholoog dat sprake is van een chronisch posttraumatisch stresssyndroom. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn gezondheidstoestand een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen. Hij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 13.09.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Betrokkene was meerdere keren aanwezig voor een gesprek. Tijdens het traject ondernam betrokkene geen stappen in verband met een vrijwillige terugkeer naar zijn land van herkomst.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 10/10/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 27.11.2009 diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in, hetgeen definitief werd geweigerd op 31.05.2010. Niet veel later, op 03.08.2010, diende hij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd geweigerd op 10.08.2010. Het hiertegen ingestelde beroep werd eveneens verworpen op 10.11.2010. Intussen had betrokkene reeds een derde verzoek om internationale bescherming ingediend op 30.08.2010. Ook dit verzoek werd geweigerd, met name op 08.09.2010.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende tijdens zijn verblijf in België 5 maal een verzoek om internationale bescherming in, namelijk op 27.11.2009, 3.08.2010, 30.08.2010, 18.02.2013 en op 7.09.2018. Betrokkenes verzoeken werden allen geweigerd, namelijk op 31.05.2010, 10.08.2010, 8.09.2010, 18.02.2013 en op 9.09.2022.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft heden geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend vanwege zijn vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst. Zijn laatste verzoek om internationale bescherming werd echter door het CGVS geweigerd op 14.09.2021 en door de RVV op 9.09.2022. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt heden geen elementen aan die wijzen op een medische problematiek die hem zou verhinderen te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit een gesprek met een ICAM-coach van de Dienst Vreemdelingenzaken op 3.09. 2023 bleek dat betrokkene verklaarde te lijden aan PTSS. Hij gaf aan dat deze diagnose werd gesteld door een psycholoog of psychiater. Tevens verklaarde hij geen andere fysieke gezondheidsproblemen te hebben.

In het administratief dossier van betrokkene bevinden zich medische documenten waarin door een arts wordt vermeld dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) ten gevolge van gebeurtenissen uit het verleden. Daarnaast concludeerde een psycholoog dat sprake is van een chronisch posttraumatisch stresssyndroom. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn gezondheidstoestand een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen. Hij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 13.09.2013 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Betrokkene was meerdere keren aanwezig voor een gesprek. Tijdens het traject ondernam betrokkene geen stappen in verband met een vrijwillige terugkeer naar zijn land van herkomst.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 10/10/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 27.11.2009 diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in, hetgeen definitief werd geweigerd op 31.05.2010. Niet veel later, op 03.08.2010, diende hij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd geweigerd op 10.08.2010. Het hiertegen ingestelde beroep werd eveneens verworpen op 10.11.2010. Intussen had betrokkene reeds een derde verzoek om internationale bescherming ingediend op 30.08.2010. Ook dit verzoek werd geweigerd, met name op 08.09.2010.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende tijdens zijn verblijf in België 5 maal een verzoek om internationale bescherming in, namelijk op 27.11.2009, 3.08.2010, 30.08.2010, 18.02.2013 en op 7.09.2018. Betrokkenes verzoeken werden allen geweigerd, namelijk op 31.05.2010, 10.08.2010, 8.09.2010, 18.02.2013 en op 9.09.2022.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

Betrokkene heeft gedurende zijn verblijf in België meerdere verzoeken om internationale bescherming ingediend, die allen definitief werden afgewezen. Daarnaast heeft hij geen gevolg gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 10.10.2022. Ondanks het feit dat zijn verblijfsrechtelijke procedures werden afgesloten, verblijft hij nog steeds onregelmatig op het grondgebied.

Uit het administratief dossier blijkt bijgevolg dat betrokkene zich herhaaldelijk heeft verzet tegen de uitvoering van eerdere terugkeerbeslissingen.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem/haar zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. (...), K, attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Brugge, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, A. A., D. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.

Naam en hoedanigheid, datum en handtekening van de overheid:

*C. (...), K, attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie
Brussel, 12.08.2026"*

2. Betreffende de urgente procedure

Het beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de RvV-wet. Het beroep dient als een "*vordering tot nietigverklaring*" te worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 1.9, eerste lid, 1° van de RvV-wet.

Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch is geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat het beroep, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van

- de artikelen 7, 74/11, 74/13, 74/14 en 74/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- Richtlijn 2008/115/EG;

- artikelen 3 en 8 van het EVRM;

- artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en met name: de goede trouw, het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

- het hoorrecht, zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU;

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in welke gevallen de minister of zijn afgevaardigde een bevel om het grondgebied te verlaten 'binnen een bepaalde termijn' kan afleveren.

Artikel 74/13 schrijft voor dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met individuele factoren, met name medische;

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de uitzetting van vreemdelingen bepaalt dat bevelen tot het grondgebied te verlaten een termijn voor vrijwillige uitvoering toekennen, behoudens de in lid 3 genoemde uitzonderingen;

Deze bepalingen zijn bedoeld om Richtlijn 2008/115 (de zogenaamde „terugkeerrichtlijn“) om te zetten;

Zo bepaalt artikel 5 van de terugkeerrichtlijn dat:

„Bij de uitvoering van deze richtlijn houden de lidstaten naar behoren rekening met:

a) het belang van het kind,

b) het gezinsleven,

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”.

De verplichting tot formele motivering van bestuursbesluiten en de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen niet alleen dat het besluit de betrokkene in staat wordt gesteld kennis te nemen van de juridische en feitelijke gronden die ten grondslag liggen aan het besluit, maar ook dat deze motivering volledig en toereikend is.

Een toereikende motivering vereist met name dat de gronden juist, relevant en toelaatbaar zijn, dat wil zeggen dat „er een redelijk oorzakelijk verband bestaat tussen de aangevoerde grond en het aangevochten besluit”.

De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid tot nauwgezetheid bij het onderzoeken van de relevante feiten, bij het in aanmerking nemen van al deze elementen en bij de toepassing van het recht op de feiten („met betrekking tot de vaststelling van de feiten door de autoriteit houdt de taak van de Raad om het recht te waarborgen van de Staat heeft, heeft echter tot gevolg dat deze moet onderzoeken of die autoriteit tot haar versie van de feiten is gekomen met inachtneming van de regels die de bewijsvoering regelen en of zij bij het onderzoek naar de feiten daadwerkelijk de zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd die haar plicht is” (RVS., Claeys, nr. 14.098, van 29 april 1970)) ;

Uit het voorgaande blijkt dat beslissingen die niet berusten op voldoende aanvaardbare, begrijpelijke, relevante en juiste motieven, moeten worden verworpen, aangezien zij een kennelijke beoordelingsfout vormen, maar ook omdat zij in strijd zijn met de verplichting tot formele motivering.

□ Toepassing in casu

Eerste onderdeel: schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980

Ter rechtvaardiging van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, het ontbreken van een termijn om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens, baseert de verweerder zich op een risico van onderduiken van verzoeker en stelt men dat hij niet zou meewerken aan een vrijwillige terugkeer.

Hoewel verzoeker de onregelmatigheid van zijn verblijf niet betwist – hetgeen de afgifte van een bevel tot het verlaten van het grondgebied kan rechtvaardigen, op voorwaarde dat dit in overeenstemming is met de van kracht zijnde internationale verdragen (hetgeen niet het geval is), stelt hij vast dat bepaalde elementen die het risico op onderduiken en het gebrek aan medewerking ondersteunen, niet correct zijn.

Verzoeker verblijft al zeer lang in België, met name 17 jaar. De laatste 10 jaar heeft hij steeds hetzelfde adres gehouden, dat ook bij de overheid bekend is. Hij ging naar de ICAM-afspraken en heeft daar uitgelegd dat hij:

- In gevaar is in zijn land van herkomst
- Ernstige medische en psychologische problemen heeft als gevolg van foltering in zijn land van herkomst
- Geen paspoort kan bekomen, zodat vrijwillige terugkeer onmogelijk is.

Deze elementen bevinden zich in het administratief dossier. Toch werd hiermee geen rekening gehouden.

Het bovenstaande toont echter aan dat verzoeker correct meewerkt met de overheid.

Er kan dan ook geenszins beschouwd worden dat er een risico op onderduiken is. Verzoekers adres was bekend en hij woonde daar al tien jaar.

Er kan ook niet beschouwd worden dat verzoeker niet meewerkt met vrijwillige terugkeer. Hij ging meerdere malen op gesprek bij Icam, en gaf aan waarom terugkeer onmogelijk was. Er werd geen hulp geboden om een paspoort te verkrijgen, noch werd verzoeker op andere manier bijgestaan, hoewel hij duidelijk een zeer kwetsbaar profiel had.

Verzoeker heeft inderdaad verschillende asielaanvragen gedaan. Hij is er nog steeds van overtuigd dat hij in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij is in Ethiopië gedetineerd als politiek opposant en werd gefolterd. Hij voegt als stukken een psychologisch attest en een verslag van Constans, die de foltering aantonen.

Verzoeker lijdt nog steeds aan de fysieke en vooral psychische gevolgen van deze foltering. Hij lijdt aan chronische PTSS en kan zich omwille van zijn precaire situatie niet laten begeleiden.

Een terugkeer zou verzoeker terugplaatsen in de context, waarin hij deze trauma's opliep. De impact op zijn al kwetsbare psychische toestand, zal zeer ernstig zijn.

Het is onredelijk en onzorgvuldig dat verwerende partij hiermee geen enkele rekening heeft gehouden.

De rechter kan hierbij ook rekening houden met elementen van na de beslissing. Indien de rechter vaststelt dat het gaat om nieuwe en pertinente elementen die aanvullende onderzoeksmaatregelen door de administratieve overheid vereisen, kan hij de beslissing ook op die grond vernietigen.

Tweede onderdeel: schending van artikel 74/17 van de wet van 15 december 1980

Verzoeker vreest onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Ethiopië.

Sinds hij in België is zijn zowel de vader als de moeder van verzoeker gestorven. Hij heeft geen broers of zussen. Met verdere familieleden heeft verzoeker geen contact. Hij zal dus helemaal alleen zijn in Ethiopië.

Verzoeker is psychisch zeer kwetsbaar en werd in het verleden gefolterd omwille van oppositieactiviteiten.

Artikel 74/17 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.”

Met de vrees van verzoeker bij terugkeer naar zijn land, met zijn traumatisch verleden en de psychologische gevolgen hiervan, werd geen rekening gehouden.

Een terugkeer van verzoeker zal een risico op onmenselijke behandeling inhouden. Dit maakt een schending uit van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel.

De beslissing moet worden vernietigd.

Derde onderdeel: schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de humanitaire situatie in Ethiopië en het beginsel van non-refoulement

Verzoeker vreest voor vervolging in Ethiopië.

Hij verwijst hierbij naar de algemene situatie in het land, waaruit blijkt dat opposanten zeer repressief worden bejegend.

Verzoeker nam deel aan verschillende politieke acties in België. Als hij door het regime als opposant wordt beschouwd, hetgeen waarschijnlijk is, zal hij gedetineerd en opnieuw gefolterd worden.

Verzoeker voegt hierbij het bewijs van deelname aan politieke acties.

Verzoeker wijst er ook op dat er een burgeroorlog gaande is, zowel in Oromia als in Amhara als in Tigray.

Verzoeker heeft verschillende asielaanvragen ingediend, doch zijn verhaal werd niet geloofwaardig geacht.

Wel werd geloofd dat hij afkomstig is uit Ethiopië.

Verzoeker is van gemengde Oromo-Amhara afkomst.

Verzoeker was politiek actief, zowel in Ethiopië als in België. Het CGVS stelde dat deze activiteiten ‘opportunistisch’ waren.

Dit neemt niet weg dat de Ethiopische overheid verzoeker ziet als een opposant, waardoor hij in Ethiopië in gevaar is.

Dat Ethiopiërs in het buitenland in de gaten worden gehouden, is bekend. Verzoeker verwijst naar een artikel in the Wall Street Journal over de technologische middelen die Ethiopië gebruikt om Ethiopiërs in het buitenland op grote schaal in de gaten te houden:

“Yohannes Alemu, a former refugee and now a Norwegian citizen who supports an Ethiopian opposition party that the government has banned, found out too late about the spyware. In late 2012, when Mr. Alemu's wife and two children were visiting family in Ethiopia, security officials detained and questioned her about her husband's political connections. They sent Mr. Alemu emails demanding more information about his opposition-party associates. He refused, and after 20 days his wife was finally released and returned to Norway.”

Het is zeer waarschijnlijk dat de Ethiopische overheid kennis heeft van de jarenlange oppositieactiviteiten van verzoeker in België.

Het is niet zeer waarschijnlijk, gelet op de politieke context in het land, dat men verzoeker niet zal arresteren.

Verzoeker verwijst naar het verslag van zijn psycholoog Emmanuel Declercq, die vaststelde dat verzoeker aan chronische PTSS lijdt, na de martelingen die hij in Ethiopië onderging.

Verzoeker verwijst ook naar het ‘Constats’-rapport in zijn asiëldossier, waarin wordt aangetoond dat verzoekers lichaam verschillende littekens vertoont, die afkomstig zijn van martelingen.

Het is gelet op het bovenstaande dan ook waarschijnlijk dat verzoeker in Ethiopië opnieuw zal worden blootgesteld aan menonwaardige omstandigheden.

De mensenrechtensituatie is de laatste tien jaar enorm veranderd.

In grote delen van het land is er een burgeroorlog gaande, met name in Amhara en Oromia. Ook in Tigray zijn er opnieuw spanningen en gewelddadige confrontaties. Burgers lopen daardoor risico op doden, verwondingen, ontvoering en gedwongen verplaatsing. Maar verzoeker, die van gemengde afkomst is (Amhaars en Oromo), loopt extra risico omdat het gaat om etnische conflicten.

Verzoeker kwam naar België nadat hij in Ethiopië was gearresteerd en gemarteld. Willekeurige arrestaties zijn nog steeds een groot probleem. Vooral journalisten, activisten oppositieleiden en mensen die ervan worden verdacht banden te hebben met gewapende of oppositionele bewegingen lopen risico. Human Rights Watch meldt dat massale arrestaties en beperkingen op politieke ruimte zijn blijven voortduren.

Verzoeker loopt gevaar om opnieuw gearresteerd te worden, omdat hij eerder werd gearresteerd, omdat hij in België politiek actief was en na terugkeer, omdat hij psychische problemen heeft, omdat hij eerder het land uitvluchtte en gedwongen wordt teruggestuurd en omwille van zijn gemengde afkomst.

Verzoeker verwijst naar het jaarrapport van Human Rights Watch, waarin over de repressie van (zogenaamde) opposanten het volgende wordt geschreven:

“Shrinking Civic Space

The space for independent civil society, already extremely narrow, shrank further. Ethiopian officials continued their harassment and threats against human rights organizations and activists, forcing several government critics into exile.

Since late 2024, the Authority for Civil Society Organizations, a government body that oversees civil society groups, suspended five prominent rights groups, including the Ethiopian Human Rights Council on vague and politicized grounds, inconsistent with the country's 2019 civil society law.

Though the civil society authority lifted the suspensions in March, repression continued. In early June, the authority suspended the Ethiopian Health Professional Association (EHPA) after the group endorsed the demands of protesting health workers. At time of writing, EHPA remains suspended.

In June, the Ministry of Justice and the civil society authority began a process to amend the 2019 civil society law. The proposed amendments would grant the government sweeping powers to restrict civil society groups and include onerous bureaucratic requirements and harsh criminal and administrative penalties.

Freedom of Expression

The government tightened its grip on Ethiopian media. Journalists working for independent outlets faced harassment, arbitrary arrest, and incommunicado detention by authorities.

In August and September, Ethiopian authorities arbitrarily arrested at least six journalists and media workers, holding some incommunicado. On September 3, Addis Ababa police arrested Tigist Zerihun, Mintamir Tsegaw, and Eshete Assefa, who work for Sheger FM 102.1, accusing the radio station of bias and inciting violence following their August 29 broadcast of a report on Ethiopian health workers. While police released Eshete the same day, Tigist and Mintamir were released on bail on September 24, following a Federal Supreme court ruling ordering their release.

On August 13, masked gunmen, some allegedly in military uniform, abducted Yonas Amare, a senior editor at The Reporter newspaper. His whereabouts remained unknown for eight days until his release.

In April, police raided Addis Standard's newsroom, detained three managers and seized devices. In June, a plainclothes intelligence officer arrested Tesfalem Woldeyes, editor-in-chief of Ethiopia Insider, on allegations of "disseminating false information." He was released on bail on June 13.

Authorities in the Somali region detained several journalists after they posted critical views on social media.

On August 5, Khadar Mohamed Ismail, a reporter with a government-owned station, was detained after he published a video showing people complaining about regional authorities on the station's social media page.

The government used the 2020 hate speech and disinformation law to target journalists. In April, parliament also passed problematic amendments to the country's 2021 media law, increasing government control by shifting the authority to suspend or revoke media licenses from the board of the media regulatory body to its head, whom the prime minister now appoints. »

Verzoeker heeft als man met dubbele etnische origine bij terugkeer naar zijn land van herkomst vrees voor vervolging.

Hoewel staten het soevereine recht behouden om de toegang en het verblijf van buitenlandse onderdanen te regelen, moeten dergelijke maatregelen worden uitgevoerd op een wijze die in overeenstemming is met het internationale en regionale vluchtelingen- en mensenrechtenrecht, met inbegrip van de verplichting om niemand terug te sturen naar een plaats waar hij of zij wordt blootgesteld aan bedreigingen voor het leven, de vrijheid of andere ernstige schade.

De situatie in Ethiopië blijft onstabiel en onzeker. Er zijn burgeroorlogen gaande en het land herbergt enorm veel vluchtelingen, terwijl de internationale steun wordt teruggeschroefd. Het is heel moeilijk geworden om als terugkeerder te overleven. Het land heeft immers te kampen met droogte, honger, inflatie, en hoge levenskost.

De voorwaarden voor een veilige, waardige en duurzame terugkeer zijn daarom over het algemeen niet aanwezig.

Verzoeker verwijst de rechtspraak van Uw Raad, bij voorbeeld naar een arrest van 30 juli 2013, waarbij het bevel van een Afghaanse man bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst met volgende motivering:

3,2, De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr; 206,948). Het feit dat de verwerende partij n welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216,837).

(...)

4,3,2,8, De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat deze recente elementen m.b.t. De evoluerende veiligheidssituatie in Afghanistan voorlagen op het moment dat de eerste asielaanvraag van verzoeker werd beoordeeld door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 december 2012. Uit deze beslissing blijkt dat het commissariaat-generaal zich baseerde op de subject related briefings (SRB's) van juni en juli 2012 waaruit bleek dat 'het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft

doorgezet in 2012 (...) Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was.'

Het commissariaat-generaal besloot dan ook dat er voor burgers in de provincie Kabul 'actueel' geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad bevestigde in haar arrest van 11 juni 2013 deze beslissing van het commissariaat-generaal en verwees eveneens naar de SRB van juli 2012. De Raad verwees ook naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maar uit lezing van de geciteerde arresten van het EHRM met name J.H. v. Verenigd Koninkrijk van 20 december 2011 en H. En B. v. Verenigd Koninkrijk van 9 april 2013, blijkt niet dat de voornoemde recente elementen m.b.t. De wijzigende veiligheidssituatie in Afghanistan voor wat betreft het eerst kwartaal van 2013 ter kennis van het EHRM voorlagen.

De Raad wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. Situatie in Afghanistan.

Niet die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de in punt 4.3.2.6, besproken recente elementen die lijken te wijzen op een negatieve kentering in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofdzaak van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (...)

De Raad stelt evenwel vast dat uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle recente omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name een nauwkeurig onderzoek naar de recente elementen m.b.t. De wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, alsook m.b.t. De wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in de provincie van herkomst, met name Kaboel, in het bijzonder.'

Gezien deze alarmerende elementen betreffende de veiligheidssituatie in Ethiopië, in het bijzonder voor de Oromo en Amharen, en nog meer voor een man van gemengde afkomst die jarenlang in het westen heeft gewoond en hier actief was in de oppositie tegen de regering, had de tegenpartij duidelijk moeten onderzoeken welke de actuele veiligheidssituatie is gezien de risico's in hoofdzaak van verzoeker voor zijn leven. Artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 1951 definieert het beginsel van non-refoulement als volgt:

„1. Geen van de Verdragsluitende Staten zal een vluchteling op enigerlei wijze uitzetten of terugsturen naar de grenzen van gebieden waar zijn leven of zijn vrijheid in gevaar zou komen wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging

2. Een vluchteling kan zich echter niet op deze bepaling beroepen indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een gevaar vormt voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of indien hij, na te zijn veroordeeld tot een definitieve straf voor een bijzonder ernstig misdrijf of delict, een bedreiging vormt voor de gemeenschap van dat land. »

De hierboven geciteerde landeninformatie bevestigt dat de voorwaarden voor een veilige, waardige en duurzame terugkeer momenteel niet vervuld zijn.

Het terugsturen van een asielzoeker onder deze omstandigheden zou hem dus blootstellen aan een reëel en ernstig risico voor zijn leven en zijn vrijheid, wat artikel 33 juist beoogt te voorkomen.

De verweerder heeft dus geen concreet en individueel onderzoek verricht naar de evenredigheid van de verwijderingsmaatregel in het licht van artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement.

Derde onderdeel: hoorrecht

Verwerende partij heeft aan verzoeker niet de mogelijkheid gegeven om de pertinente elementen te geven, die de beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Verzoeker werd bij de politie enkel gehoord met betrekking tot het beweerdelijke zwart werk dat hij uitvoerde. Hij werd immers gearresteerd bij een fietsenmaker. Verzoeker was daar echter niet aan het werk.

Verzoeker werd niet gehoord over redenen waarom hij niet terug kan keren naar Ethiopië, noch over zijn privéleven in België, over zijn medische problemen, zijn psychologische problemen, etc.

Nochtans is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HVJ) zeer duidelijk over het belang van het recht van de verdediging, dat gestoeld is op het recht om gehoord te worden.

Het recht om gehoord te worden impliceert de mogelijkheid om, op een effectieve en nuttige manier, zijn perspectief te kennen te geven tijdens de administratieve procedure en vooraleer dat er een beslissing wordt genomen, die op negatieve manier de belangen van de betrokkenen kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het recht van de Unie, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord een integrerend onderdeel is.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie preciseert dat het recht om te worden gehoord ook van toepassing is op onderdanen van derde landen.

Het Hof van Justitie wijst er ook op dat:

“(…) Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt, in de zin van artikel 15, lid 2, laatste alinea, van richtlijn 2008/115, zodat dit ook niet automatisch ertoe dwingt de betrokken onderdaan in vrijheid te stellen.

40 Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren.”

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat de bestemming van een negatieve beslissing het recht heeft om te worden gehoord, zodat hij zijn verdediging beter kan voeren, voor zover er een kans bestaat dat na dit recht op horen een ander besluit wordt genomen.

Het hoorrecht is van toepassing wanneer een nationale overheid nationale bepalingen ten uitvoer legt die de omzetting van richtlijnen vormen. In casu gaat het om een omzetting van de terugkeerrichtlijn.

In haar arrest Boudjlida van 11 december 2014 preciseert het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende met betrekking tot het recht om te worden gehoord:

“36 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46).

37 Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punt 49, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 47).

38 Dat recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

39 Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punt 32).
(…)

47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1.

48 Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen.

49 Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient zij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen te voldoen en moet zij de betrokkene daarover horen.

50 De betrokkene dient zich in dit verband tijdens het gehoor coöperatief op te stellen en de bevoegde nationale autoriteit alle relevante informatie te verstrekken over zijn persoonlijke situatie en zijn familie- en gezinssituatie, en met name informatie die er een rechtvaardiging voor kan vormen dat er geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd.

51 Ten slotte vloeit uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voort om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek. Uit artikel 7 van richtlijn 2008/115, dat in lid 1 voorziet in een passende termijn van zeven tot dertig dagen om het nationale grondgebied te verlaten in het geval van een vrijwillig vertrek, volgt met name dat de lidstaten deze termijn krachtens lid 2 van dat artikel zo nodig verlengen met

een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.”

Het Hof van Justitie besluit in deze zaak:

“Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de bevoegde nationale autoriteit daarentegen niet verplicht om die derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem een bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, wanneer die derdelander de gelegenheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit ervan afziet een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

70 Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dat van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat een illegaal verblijvende derdelander zich, voordat de bevoegde nationale autoriteit jegens hem een terugkeerbesluit uitvaardigt, tot een raadsman kan wenden opdat deze hem bijstaat wanneer hij door die autoriteit wordt gehoord, mits de uitoefening van dit recht het goede verloop van de terugkeerprocedure niet ondermijnt en de doeltreffende tenuitvoerlegging van richtlijn 2008/115 niet in gevaar brengt.

71 Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de lidstaten evenwel niet verplicht de kosten van die rechtshulp voor hun rekening te nemen in het kader van de kosteloze rechtsbijstand.”

Verzoeker is goed geïntegreerd in België en woont al tien jaar in hetzelfde gemeenschapshuis. Zijn gans sociaal leven bevindt zich in België.

Verzoeker heeft bovendien ernstige psychische problemen als gevolg van de folteringen, die hij in zijn land van herkomst onderging.

Verzoeker is tenslotte bang om terug te keren, nu er in Ethiopië drie etnische conflicten woeden: in Oromia, in Amhara en in Tigray. Bovendien is er een humanitaire crisis omwille van de vele intern en extern ontheemden in het land.

Verzoeker vreest voor vervolging omwille van zijn etnische origine, zijn psychische kwetsbaarheid en zijn verleden als opposant.

Verzoeker heeft tenslotte geprobeerd goed mee te werken met ICAM, maar kon niet verder wanneer bleek dat een paspoort verkrijgen onmogelijk was. Hieruit heeft verzoeker ook kunnen afleiden dat hij gekend was bij de Ethiopische overheid als opposant.

Verwerende partij heeft met deze argumenten geen rekening gehouden. Zij heeft verzoeker hierover niet gehoord.

Als verzoeker was gehoord had hij verschillende relevante elementen kunnen aanvoeren die de besluitvorming hadden kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Men kan in haar antwoord op de uitnodiging hoorrecht zien welke elementen zij zou hebben ingeroepen, mocht zij de mogelijkheid gehad hebben haar hoorrecht uit te oefenen, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekers raadsvrouw vroeg het verslag van het ‘hoorrecht’ bij de politie op bij de sociaal assistent, doch dit bevond zich niet in het dossier.

Deze schending van het recht om te worden gehoord moet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onwettig is, aangezien deze schending de verzoeker daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verdediging beter te voeren, in die mate dat de administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden.

In elk geval kan er geen rekening gehouden worden met alle pertinente elementen om te kunnen voldoen aan een evenredigheidstoets, hetgeen de Vreemdelingenwet wél vraagt, indien men geen hoorrecht toestaat en dus geen kennis neemt van de pertinente elementen in het dossier.

Door de verzoeker niet te horen, heeft verwerende partij het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging als fundamenteel beginsel van het recht van de Unie geschonden.”

4.2. Artikel 2.16, § 1, 1° van de RvV-wet voorziet expliciet, en op straffe van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in de verplichting dat het verzoekschrift een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.. Onder “*midde*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt *in casu* vast dat verzoekende partij de schending opwerpt van “de goede trouw”, en het rechtszekerheidsbeginsel maar geheel nalaat uiteen te zetten op welke wijze “de goede trouw”, waarvan de

Raad aanneemt dat zij doelt op het vertrouwensbeginsel, en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden worden door de bestreden beslissing. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling louter voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en beslissing tot terugleiding op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Waar zij inhoudelijke argumenten aanvoert, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

4.5. Het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing daarvan, staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd ondermeer genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in bezit is van de vereiste documenten om legaal in België te kunnen verblijven. Dit motief is *an sich* in beginsel afdoende om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Het betoog van verzoekende partij gericht tegen de vaststellingen met betrekking tot het risico op onderduiken hebben betrekking op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De Raad wijst erop dat de verwerende partij verschillende criteria, zoals voorzien in artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet, *in casu* heeft toegepast om het vastgestelde risico op onderduiken te onderbouwen. Verzoekende partij betoogt dan wel dat zij al lang in België verblijft, dat zij altijd hetzelfde adres heeft gehouden en dat zij naar de ICAM-afspraken ging zodat niet kan gesteld worden dat zij niet meewerkte, maar zij overtuigt niet. Zoals de verwerende partij blijkens nazicht van het administratief dossier op goede gronden motiveert diende verzoekende partij verschillende keren na elkaar verzoeken om internationale bescherming in, gaf zij geen gevolg aan eerdere terugkeerbesluiten en blijkt niet dat zij tijdens het ICAM-traject wel degelijk stappen ondernam om vrijwillig terug te keren naar het herkomstland. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij niet vrijwillig terug kan keren naar het herkomstland waarbij zij zich verlaat op haar vluchtmotieven en de daaruit voortvloeiende medische/psychologische problematiek, terwijl de vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden en verzoekende partij ook niet aantoont dat zij aan een ernstige aandoening lijdt die een terugkeer in de weg staat (zie bespreking *infra*) kan geenszins afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen inzake het risico op onderduiken. Verder blijkt ook dat verzoekende partij tijdens het ICAM-traject wel voorhiel dat zij stappen had ondernomen om een paspoort te bekomen van de Ethiopische autoriteiten maar zij legde daar geen enkel concreet bewijs van voor. Zij hield en houdt het op een geheel blote bewering. De Raad benadrukt verder dat het in de eerste plaats aan verzoekende partij toekomt om zich te conformeren aan een terugkeerbeslissing en daartoe zelf de nodige stappen moet zetten zoals zich begeven naar de vertegenwoordiging van haar nationale autoriteiten ten einde de nodige reisdocumenten te bekomen. Haar betoog dat zij “een zeer kwetsbaar profiel had” om te argumenteren dat het bestuur haar had moeten bijstaan hierin overtuigt niet. Dit alles temeer verzoekende partij tijdens de ICAM-gesprekken verklaarde een advocaat te hebben zodat niet kan ingezien worden waarom zij in haar stappen naar het bekomen van een paspoort niet zou kunnen bijgestaan worden door haar advocaat. Uit niks concreets blijkt dat zij geen paspoort kon bekomen van haar nationale autoriteiten. Nu uit het ICAM-traject duidelijk naar voren komt dat verzoekende partij geenszins de intentie heeft om terug te keren naar Ethiopië ondanks haar illegaal verblijf in België, maakt de verwerende partij geenszins foutief of op kennelijke onredelijke wijze toepassing van criterium 3°

van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoekende partij gevolg gaf aan de oproepingen van de ICAM-coach voor een gesprek doet aan voorgaande geen afbreuk. Dat er in haar hoofde wel degelijk een risico op onderduiken bestaat wordt daarenboven des te meer bevestigd door de vaststellingen op grond van criteria 4°, 6° en 8°. Het gegeven dat haar adres bij de overheid gekend is doet niet anderszins besluiten. Verzoekende partij heeft gelet op de feitelijkheden die haar zaak kenmerken duidelijk aangegeven dat zij ondanks haar illegaal verblijf en de afwezigheid van objectieve hinderpalen die een terugkeer verhinderen, geen terugkeer naar het herkomstland beoogt. De verwerende partij besluit op goede gronden dat in haar hoofde een risico op onderduiken bestaat en het derhalve niet is aangewezen haar een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

4.7. De Raad volgt de verzoekende partij wel dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948), doch stelt vast dat verzoekende partij niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van een hogere rechtsnorm.

4.7.1. Waar zij er immers op wijst dat zij *“er nog steeds van overtuigd (is) dat (z)ij in gevaar is in (haar) land van herkomst”* en zij daartoe verwijst naar haar asielmotieven en (medische) stukken die zij in dat kader heeft voorgelegd benadrukt de Raad dat, zoals verzoekende partij trouwens zelf erkent, al haar verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen. In het arrest nr. 277 239 van 9 september 2022 heeft de Raad het beroep tegen de afwijzing van het vijfde verzoek om internationale bescherming verworpen waarbij hij ondermeer oordeelde:

“In het kader van het onderhavig verzoek is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing op goede gronden oordeelde dat er geen geloof kan worden aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten daar diens verklaringen omtrent diens politieke activiteiten geenszins aannemelijk zijn (i), het niet geloofwaardig is dat hij tot de Oromo behoort (ii), het een blote bewering betreft dat hij louter omwille van het feit dat hij Amhaars spreekt— ook al beweert hij Oromo te zijn— gedood zou worden en die op geen enkele manier wordt onderbouwd (iii) en de door hem neergelegde medische attesten niet bij machte zijn om de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te remediëren (iv)

Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoekers verwijzingen naar zijn psychische kwetsbaarheid niet volstaan om de in zijn asielrelaas vastgestelde ongeloofwaardigheden te verschonen. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij lijdt aan posttraumatische stress hetgeen invloed gehad heeft op de verklaringen van verzoeker. Verzoeker legt medische attesten neer ter staving van dit verweer. De Raad stelt echter vast dat uit de neergelegde attesten blijkt dat verzoeker inderdaad te kampen heeft met posttraumatische stress, doch hieruit blijkt niet dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen.

Zo merkt de Raad op dat het medisch attest van verzoeker geen melding maakt van enige geheugenproblemen. Dergelijke medische documentatie laat derhalve geenszins toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Voorts blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud dat er wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers psychische kwetsbaarheid en dat verzoeker in staat was om op een zelfstandige en functionele manier te participeren aan het persoonlijk onderhoud.

Gelet op het voorgaande kan niet worden voorgehouden dat de bestreden beslissing voorbijging aan de psychische problematiek van verzoeker.

Wat de vermeende politieke activiteiten van verzoeker betreft, kan het verzoekschrift niet worden gevolgd waar deze benadrukt dat hij zich de laatste tien jaar politiek heeft geëngageerd tegen het Ethiopische regime. In eerste instantie kan worden verwezen naar het de eerdere vaststellingen van de Raad omtrent verzoekers politieke engagement (RvV 10 mei 2010, nr. 44 348). De Raad stelde vast dat er geen geloof

kon worden gehecht aan verzoeker zijn politieke activiteiten in Ethiopië en stelde vast dat hij ook geen enkele weet had van een Belgische afdeling van G7, verzoekers vermeende politieke partij. Deze met gezag van gewijsde behelsde beoordeling doet sterk twijfelen aan de bewering dat verzoeker later plots wel politieke activiteiten in België zou ontplooiën. De bestreden beslissing merkte in dit verband terecht op dat verzoeker vage en weinig gedetailleerde verklaringen kon afleggen over zijn betrokkenheid met G7 in België. Voorts waren verzoekers verklaringen behept met tegenstrijdigheden over het aantal keer dat hij deelnam aan demonstraties met G7. Ook het gegeven dat verzoeker met geen woord repte over diens politiek activisme tijdens de vorige vier verzoeken om internationale bescherming doet afbreuk aan de oprechtheid van zijn verklaringen. Aangaande verzoekers eigenlijke engagement tot G7 stelde de bestreden beslissing pertinent het volgende: “Overigens dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen

allerminst een oprechte politieke betrokkenheid bij de G7 zaak blijkt, zo verklaarde u zelf dat u sinds de hervorming tot Ezema u uw interesse verloor en niet meer participeerde in hun activiteiten, noch deelnam aan demonstraties. U verklaarde enkel dat u hun ideologie steunde, en dat u uw mening gaf “op een manier”, hetgeen een uiterst vage beschrijving is en allerminst een belangrijke politieke betrokkenheid veronderstelt (NPO p. 14-15). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw beweerde politieke activiteiten dateren van voor de machtswissel, en u sindsdien aan geen enkele politieke activiteiten meer hebt deelgenomen

(NPOp.16). Uw verklaringen dat u met uw vrienden op facebook over de Abiy administratie spreekt naar aanleiding van de recente instabiliteit in het land, kan bezwaarlijk als politieke activiteit beschouwd worden die u in een negatief daglicht zou stellen van de huidige Ethiopische regering.”

Tevens stelde de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker plots verklaarde Oromo te zijn en ook deelnam aan Oromo-demonstraties. Verzoeker haalde tijdens de vorige vier verzoeken om internationale bescherming op geen enkel moment aan dat hij Oromo was. Integendeel, verzoeker poneerde stevast dat zijn vader én moeder Amhaars waren. Voorts werd tijdens het persoonlijk onderhoud vastgesteld dat verzoeker de Oromotaa niet machtig was, dit terwijl zijn moeder wel degelijk Oromo zou spreken. Hieruit volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers plots aangewende profiel waarbij hij zou behoren tot de Oromo etnie.

Bovenstaande vaststellingen doen terecht concluderen dat verzoekers politieke activiteiten in België allerminst zijn ingegeven door een oprechte intentie om te demonstreren tegen de Ethiopische regering, maar getuigen van een louter opportunistisch motief.

Verzoeker kan dienaangaande niet worden gevolgd waar deze stelt dat het opportunistische karakter van diens politieke activiteiten niet relevant is voor de beoordeling van zijn vrees. Immers, gezien het opportunistische karakter van verzoekers politieke activiteiten in België kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze niet zal voortzetten bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië en zich aldus niet zal blootstellen aan enige vervolging omwille van diens politieke overtuiging. Waar verzoeker verder betoogt dat het opportunistisch karakter van diens activiteiten niet zou uitmaken indien de Ethiopische veiligheidsdiensten op de hoogte zijn van vermelde activiteiten in België, volgt de Raad de bestreden beslissing waar deze stelt dat nergens uit blijkt dat de Ethiopische veiligheidsdiensten verzoeker als een gevaar zouden beschouwen. De landeninformatie die verzoeker neerlegt doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Enerzijds, waar blijkt uit de landeninformatie dat er in Kenia mogelijks een opposant van de Ethiopische regering werd ontvoerd stelt de Raad vast dat dit incident dateerde van 2015 en het zelfs geen zekerheid verschaft of deze persoon degelijk werd ontvoerd door de Ethiopische regering. Dit eenmalige incident, hetgeen maar liefst 7 jaar geleden gebeurde, zegt ook niets over de surveillance van

de Ethiopische veiligheidsdiensten in Europa. De situatie van het naburige Kenia is immers niet te vergelijken. Anderzijds blijkt uit de Deense landeninformatie evenmin dat de Ethiopische veiligheidsdiensten surveillance uitvoeren in Europa. Eén van de bronnen waaruit men afleidt dat er sprake zou zijn van surveillance betreft een blogger die meent te denken dat er surveillance is van personen buiten Ethiopië, maar spreekt enkel in onzekere termen en geeft geen concreet voorbeeld van surveillance in Europa. De tweede bron, een nationale krant, laat na om ook maar enig concreet voorbeeld te geven van surveillance in Europa waarbij de Ethiopische overheid hier burgers in de gaten houdt.

De overige bronnen verzaken ook om enig concreet voorbeeld te geven van surveillance in Europa of hoe dit in zijn werk zou gaan. De Raad is van mening dat deze landeninformatie niet aantoont dat er degelijk sprake is van surveillance van de Ethiopische regering jegens burgers die zich in Europa bevinden en de politieke activiteiten die ze hier uitoefenen, laat staan dat er enig concreet element voorhanden is dat erop duidt dat verzoeker wordt gemonitord door de Ethiopische veiligheidsdiensten. Het enige wat kan worden vastgesteld uit deze informatie is dat de Ethiopische inlichtingendiensten zich voornamelijk toespitsten op personen die hun stem tegen de regering kenbaar maken via (sociale) mediakanalen. De Raad is in navolging van de bestreden beslissing van mening dat uit verzoekers activiteiten via facebook gedurende 2018 en 2019 geenszins blijkt dat verzoeker zich anti-regeringsartikels deelde. Voorts blijkt ook niet dat verzoeker foto's van zichzelf plaatste tijdens demonstraties (Landeninformatie, stuk 6, nr. 4). Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de door verzoeker neergelegde landeninformatie ook expliciet blijkt dat burgers uit de Ethiopische diaspora weinig te vrezen hebben sinds de regeringswissel in 2018. Tevens dient worden vastgesteld dat nergens uit deze informatie blijkt dat personen die deelnamen aan demonstraties in het buitenland worden gevisieerd door de Ethiopische regering bij terugkeer. De Raad benadrukt hierbij het gegeven dat verzoeker niet over een profiel met hoog aanzien beschikt, temeer daar blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan diens verleden politieke activiteiten in Ethiopië en er geen oprechtheid blijkt uit diens recentelijke activiteiten.

In zoverre verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal bepaalde onderzoeksdaten had moeten stellen met betrekking tot de activiteiten van de Ethiopische regering, merkt de Raad op dat verzoekers voorgelegde stukken, samen met zijn verklaringen volledig en nauwkeurig werden onderzocht, zodat geen verder onderzoek nodig was.

Over de door verzoeker neergelegde medische attesten oordeelde de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

“U legde in het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming verder een rapport van Constats asbl (dd. 19/7/2018) en een attest van psychologe E.D. (...) (dd. 28/6/2018) neer, dit ter staving van de problemen die u reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde. U vermeldde erbij dat deze problemen nog steeds actueel zijn (zie verklaring volgend verzoek dd. 22 oktober 2018, vraag 15). U op het CGVS gevraagd waarover deze rapporten precies gaan, verklaarde u: “Dit document gaat allemaal over mij, het gaat over toe ik in mijn land was, wat er in die tijd met me gebeurd is, en nu wat er in mijn land is gebeurd, deze tijd, wat er nu aan het gebeuren is, toen en nu is compleet anders, dat soort probleem. Hier hoe het nu met me gaat.” (NPO p. 12). De medische attesten (dd. 19/7/2018 en dd. 28/6/2018) bevatten een

feitenrelaas op basis van uw verklaringen, waarin wordt uiteengezet dat u de vastgestelde littekens en verwondingen hebt opgelopen door foltering tijdens uw detenties in Abadine (3 dagen), Dedessa (2 à 3 maanden) en een politiepost (2 maanden). Op het CGVS verklaarde u dat de detenties die in de rapporten worden beschreven dezelfde detenties betreffen die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet en dat het over hetzelfde gevangeniscentrum gaat (NPO p. 12). In het feitenrelaas in de rapporten staat verder beschreven dat u in detentie belandde omwille van uw politieke activiteiten ("il auraot été arrêté au cours de mouvements politiques" – rapport Constats asbl dd. 19/07/2018; "En 2010, il a été arrêté par la police fédérale car il participait à une manifestation contre le gouvernement" – rapport E.D. (...) dd. 28/06/2018). Op het CGVS verklaarde u hierover, dat dit over dezelfde politieke activiteiten gaat die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming vermeldde. Daarnaast verklaarde u dat u nooit in detentie bent geweest omwille van andere redenen (NPO p. 12).

Het dient te worden opgemerkt dat uw beweerde politieke activiteiten bij Kinjit en Genbot 7 en de daaruit volgende detenties in Ethiopië reeds ongeloofwaardig werden bevonden. De door u neergelegde medische rapporten kunnen deze beoordeling niet wijzigen. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het feitenrelaas zoals uiteengezet in de medische attesten, werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en aldus geen objectieve medische vaststelling of beoordeling is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen de feitenrelaas in de medische attesten en uw verklaringen op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo staat in het attest dd. 28/07/2018 vermeld dat u in 2010 door de federale politie werd gearresteerd omdat u deelnam aan een manifestatie tegen de overheid, waarna u werd overgeplaatst naar de gevangenis van Abadina. Op het CGVS had u echter eerder verklaard dat u reeds Ethiopië had verlaten op 12 teqemt 2002 E.K., wat overeenkomt met 22 oktober 2009 Europese kalender (gehoorverslag CGVS dd. 28/01/2010 p. 9). Verder verklaarde u in de medische attesten dd. 19/07/2018 en 28/06/2018 dat u gedurende 3 dagen werd vastgehouden in Abadina, terwijl u eerder op het CGVS verklaarde dat u slechts 1 nacht in Abadina werd vastgehouden en de volgende dag reeds naar een plaats genaamd Tatek werd gebracht (gehoorverslag CGVS dd. 28/01/2010, p. 10). Ook wat betreft uw beweerde detentie in de gevangenis van Dedessa zijn uw verklaringen niet consistent. Zo verklaarde u in het attest dd. 19/07/2018 dat u twee maanden werd vastgehouden te Dedessa, terwijl u in het attest dd. 28/06/2018 verklaarde dat het drie maanden waren. Op het CGVS had u dan weer eerder verklaard dat u er 1 maand werd vastgehouden (gehoorverslag CGVS dd. 28/01/2010, p. 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 07 mei 2021 vermeldde u zelfs niet de gevangenis van Abadina, wanneer u gevraagd werd in welke gevangenis u in detentie hebt gezeten. U verklaarde enkel dat u 15 à 30 dagen werd vastgehouden te Dedessa, hetgeen opnieuw verschillend is van wat u eerder verklaarde, en ongeveer twee maanden in Sostanya (het Derde politiekantoor) (NPO p. 12-13). Wat betreft de medische vaststellingen aangaande verschillende littekens die u heeft, werd u op het CGVS de kans geboden om de werkelijke omstandigheden waarin u deze verwondingen heeft opgelopen toe te lichten. U bleef echter bij uw eerdere verklaringen, met name dat u de verwondingen opliep tijdens uw detentie in de Dedessa gevangenis in 1997 E.K. (2005) (NPO p. 13). In de medische attesten wordt enkel vermeld dat de beschreven littekens compatibel kunnen zijn met een slag van een matrak, een slag van een geweer, een schop van een laars, of het slepen over een met grind bedekte grond, maar worden er geen uitspraken gedaan over een mogelijke datering wanneer u deze littekens zou hebben opgelopen, laat staan dat het is aangetoond dat u deze littekens reeds had opgelopen in Ethiopië. Uit de medische attesten (dd. 19/07/2018 en dd. 28/6/2018), blijkt verder dat u aan een posttraumatische stress syndroom (verder PTSD) zou lijden. Over de fysieke en psychologische schade vermeld in de medische attesten kan hoogstens worden opgemerkt dat u hiervan symptomen vertoont, maar het attest geeft geen uitsluitend over de omstandigheden waarin u de schade precies hebt opgelopen. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen of psychische problemen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan; Bovendien is een document slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van uw verklaringen en andere objectieve criteria.

De attesten en de erin op basis van enkele contacten gemaakte vaststellingen betreffende uw psychologische gezondheidstoestand zijn derhalve niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Aangezien de aanleiding en omstandigheden van uw beweerde arrestaties in Ethiopië reeds ongeloofwaardig werden bevonden bij de beoordeling van uw eerste verzoek, laat u het CGVS in het ongewisse over de werkelijke omstandigheden waarin u de beschreven littekens hebt opgelopen en om welke redenen u werkelijk Ethiopië verlaten heeft, terwijl de bewijslast en medewerkingsplicht zoals bepaald in de artikelen 48/6, §1, eerste en tweede lid, en 51 van de Vreemdelingenwet niettemin in beginsel op uw schouders rusten om het Commissariaat-generaal van begin af in kennis te stellen van de relevante gegevens van uw verzoek om internationale bescherming, hetgeen des te meer klemmt in voorliggend geval daar het hier reeds gaat om vijfde verzoek."

Verzoeker kan de vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerleggen door simpelweg te stellen dat de commissaris-generaal niet over de nodige expertise beschikt om de bevindingen van de medische

attesten te weerleggen. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing immers niet de aard van de verwondingen betwist, doch dienstig vaststelt dat verzoekers eigen verklaringen niet overeenstemmen met de omstandigheden die worden omschreven in de neergelegde attesten. De Raad treedt de bestreden beslissing nog bij waar deze stelt dat dergelijke medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekers zijn medische problemen opliep. Dit geldt des te meer daar verzoeker pas in 2018 vaststellingen laat doen van feiten die zich volgens zijn ongeloofwaardige verklaringen hebben afgespeeld in Ethiopië dat hij op 22 oktober 2009 verliet en dit rapport zelfs niet werd ondertekend door de arts die het zou hebben opgesteld. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan, temeer daarin onderhavig geval de attesten zijn gebaseerd op de eigen verklaringen van verzoeker. Aldus kunnen deze attesten de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Een beoordeling in het licht van de rechtspraak van het EHRM werpt geen ander licht op deze grief. De Raad merkt bovendien op dat een verwijzing naar een rechtspraak van de Raad niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking.

(..)

Inzake de algemene veiligheidssituatie, waarbij het bestaan van etnische spanningen en conflicten in de verschillende regio's van het land wordt erkend door de beide partijen, is de Raad van oordeel dat de veiligheidssituatie in Addis Abeba in het algemeen goed is, ondanks bestaande politieke spanningen en het geweld in de verschillende regio's van het land. De Raad merkt hierbij tevens op dat verzoeker, zoals dienstig werd vastgesteld door de bestreden beslissing, niet aannemelijk maakt dat hij over de Oromo etniciteit beschikt.

(..)

Een verwijzing naar de algemene mensenrechtensituatie is evenmin dienstig daar verzoeker niet zelf aantoonde dat hij hiervan het slachtoffer zal worden gezien diens ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn vervolging. De Raad bevestigt bijgevolg tevens de motivering inzake de overige neergelegde documenten: "Betreffende het door u neergelegde krantenartikel 'Why has Ethiopia imposed a state of emergency?' (dd.21/2/2018), kan worden opgemerkt dat uit het door u neergelegde internetartikel, het begeleidend schrijven van uw advocaat, meester D. (...), en informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de noodtoestand in Ethiopië uitgeroepen werd na twee jaar van anti-regeringsprotest door de Oromo. Zoals eerder aangehaald maakte u niet aannemelijk tot de Oromo etnie te behoren. Verder blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat de noodtoestand ten gevolge van het antiregeringsprotest in juni 2018— twee maanden eerder dan voorzien— werd opgeheven. Tijdens uw persoonlijk onderhoud dd. 7 mei 2021 op het CGVS blijkt u niet eens meer te weten waarom u dit artikel neerlegde. U verklaart enkel dat u dit neerlegde omdat "dat was wat er toen gebeurde", maar het heeft niets met uw persoonlijk te maken en is aldus niet meer relevant (NPO p.18).

(..)

Wat betreft de veiligheidssituatie in Addis Abeba sluit de Raad zich aan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie, zoals neergelegd in aanvullende nota door de commissaris-generaal:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI focus "ETHIPIE. De algemene situatie in Addis Abeba van 28 maart 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Addis Abeba over het algemeen goed is, ondanks bestaande politieke spanningen en het geweld in verschillende regio's van het land. In november 2020 brak een conflict uit in de regio Tigray nadat het Ethiopische federale leger, er— met de steun van de Amhaarse regionale troepen en milities en het Eritrese leger— Binnenviel.

Eind oktober 2021 vallen Dessie en Kombolcha, twee steden in de regio Amhara gelegen op e hoofdweg tussen de haven van Djibouti en Addis Abeba, in handen van de Tigray troepen. Nadat de Tigray-troepen en het OLA (ORomo Liberation Army)— die in augustus 2021 een alliantie aangaan— de hoofdstad naderen, kondigt de federale regering op 2 november 2021 de nationale noodtoestand af. Een massale mobilisatiecampagne, die de inzet van drones en de aanwezigheid van premier Aby Ahmed aan de frontlijn, doen het tij keren. De federale troepen en hun bondgenoten slagen erin een reeks steden te heroveren op de Tigray-troepen, die zich begin december 2021 terugtrekken naar de regio Tigray terwijl de Oromo-strijders zich meer concentreren op het westen en zuiden van de regio Oromia. Hiermee ebt de dreiging van vijandelijkheden in Addis Abeba weg en op 15 februari 2022 wordt de nationale toestand opgeheven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de hoofdstad Addis Abeba actueel geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 ,c) van de Vreemdelingenwet. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Addis Abeba aldus geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 ,c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker haalt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Addis Abeba in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Addis Abeba een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Addis Abeba een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.”

Door ondanks de afwijzing van al haar verzoeken om internationale bescherming de subjectieve overtuiging te blijven toegedaan zijn dat zij in haar land van herkomst gevisieerd wordt en te verwijzen naar stukken die zij al ter beoordeling aan de asielinstanties heeft voorgelegd, slaagt zij er geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij op verkeerde gronden verwijst naar de afwijzing van haar verzoeken om internationale bescherming waaruit genoegzaam is gebleken dat zij geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aldaar aannemelijk heeft gemaakt. De Raad benadrukt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Ook waar zij met verwijzing naar actuele algemene informatie meent dat zij in Ethiopië een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene informatie op zichzelf niet voldoende is. Wanneer objectieve bronnen een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van de verzoekende partij gestaafd worden door ander bewijs, met verwijzing naar de individuele omstandigheden die haar vrees onderbouwen. Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen of rapporten, zonder deze op haar eigen situatie te betrekken, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekende partij, door opnieuw elementen uit haar vluchtrelaas aan te halen die al ongeloofwaardig werden bevonden, slaagt er niet in dit aan te tonen.

Ook waar zij wijst op geweld in Ethiopië overtuigt zij niet. Immers moet het gaan om een algemene situatie van geweld waarbij de intensiteit van het geweld dermate hoog is dat elke verwijdering naar dat land noodzakelijkerwijze een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Daarvan kan enkel in de meest extreme gevallen sprake zijn, met name wanneer er een reëel risico op mishandeling bestaat louter en alleen omdat de betrokkene bij terugkeer naar het betreffende land aan dergelijk geweld wordt blootgesteld (EHRM, *D.M. t. Zweden*, 26 maart 2026, §148). Dergelijke situatie blijkt evenwel niet uit de informatie die de verzoekende partij naar voren brengt.

De Raad wijst er verder op dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulementverplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, *Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië* (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114). Dit blijkt evenwel niet uit de informatie waarnaar verzoekende partij verwijst. Het loutere feit voorts dat zij geen opvangnetwerk meer zou hebben in Ethiopië doet niet anderszins besluiten. Verzoekende partij die blijkens de gegevens in het administratief dossier stelde al gewerkt te hebben in Ethiopië, maakt niet aannemelijk waarom zij zich als volwassen man van 39 jaar niet op zelfstandige wijze kan beredderen in het land waar zij geboren en getogen is en meer dan 23 jaar verbleven heeft. Haar verwijzing naar haar psychische kwetsbaarheid doet, gelet op de bespreking *infra* waaruit blijkt dat zij geen actuele aandoening, laat staan een ernstige actuele aandoening heeft aangetoond, niet anders besluiten. Het loutere gegeven dat haar socio-economische omstandigheden in het herkomstland mogelijks slechter zijn dan in België is niet afdoende om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen (EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42).

4.7.2. De Raad volgt de verzoekende partij verder ook niet waar zij voorhoudt dat zij lijdt aan een psychische aandoening die maakt dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 EVRM oplevert. Zij verwijst immers slechts naar attesten van medio 2018, hetzij attesten van meer dan acht jaar geleden. Naast het feit dat ondanks de destijds geattesteerde ernst van de PTSD er geen enkel behandeltraject werd opgestart hetgeen al de geattesteerde ernst in perspectief plaatst nu verwacht mag worden dat zo het effectief gaat om een ernstige aandoening, behandeling noodzakelijk is en de afwezigheid daarvan niet kan verantwoord worden door praktische bezwaren als afstand en vertaalproblemen (zie attest psycholoog 28 juni 2018), dient verder gesteld dat dergelijke uitermate gedateerde attesten, bij gebrek aan een actuele diagnose waaruit een ernstige aandoening blijkt die behandeling behoeft, bezwaarlijk een bewijs vormen van een actuele psychische problematiek, laat staan een dermate ernstige psychische problematiek die reizen zou verhinderen en waarvoor geen adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Deze vaststelling wordt nog ondersteund door het medisch attest van de centrumarts van 13 augustus 2026 waaruit blijkt dat er geen medische redenen voorhanden zijn die haar ongeschikt maken om in het gesloten centrum te verblijven en met het vliegtuig te reizen noch medische redenen die aannemelijk maken dat de

uitvoering van de bestreden beslissing haar zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Dat een terugkeer naar het herkomstland haar psychische toestand zal verergeren wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Niet alleen bewijst verzoekende partij geen actuele (ernstige) mentale aandoening, maar blijkt tevens uit de afwijzing van haar laatste verzoek om internationale bescherming dat de link tussen haar in 2018 vastgestelde PTSD en de redenen van haar vlucht uit Ethiopië niet is aangetoond. Dat zij omwille van de door haar verklaarde vervolgingsfeiten die volledig ongeloofwaardig werden bevonden een mentale problematiek heeft ontwikkeld die zal verergeren bij terugkeer kan geenszins overtuigen.

4.7.3. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij evenmin een schending van artikel 8 EVRM aantoont. Zo betwist verzoekende partij vooreerst niet dat zij geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of andere familieleden in België heeft. Het loutere feit voorts dat verzoekende partij sinds 2009 illegaal, minstens precair, in België verblijft en zij hier sociale relaties heeft ontwikkeld met de kerkgemeenschap die haar ondersteunt doet voorts niet besluiten dat zij een privéleven in België heeft opgebouwd dat een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Zoals duidelijk blijkt werd verzoekende partij nooit toegelaten tot enig verblijf. Voor zover al sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven dan dient gesteld dat dit privéleven zich dus voornamelijk ontwikkeld heeft in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Zoals duidelijk blijkt werden aan verzoekende partij reeds diverse bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Zij betoogt dan wel dat zij met de overheid heeft meegewerkt inzake vrijwillige terugkeer doch zij overtuigt niet (zie bespreking *supra*). Wanneer het privéleven zich dus voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoekende partij er zich bewust van moest zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekende partij toont geen uitzonderlijke omstandigheden aan.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

4.7.4. Waar verzoekende partij nog een schending van het hoorrecht voorhoudt, kan zij evenmin worden gevolgd. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk de kans heeft gehad om haar standpunt aan het bestuur kenbaar te maken. Zo blijkt dat verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing in de gelegenheid werd gesteld om te antwoorden op de vragen gesteld in het *“Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”*. Verzoekende partij weigerde echter te antwoorden. Het betoog ter terechtzitting dat het horen plaatsvond in het Engels zonder bijstand van een tolk en verzoekende partij slechts een beperkte kennis heeft van het Engels kan ook niet overtuigen om vast te stellen dat haar hoorrecht werd geschonden nu blijkens de gegevens van het administratief dossier verzoekende partij in het kader van het ICAM-traject zich ook bediende van het Engels (alsook het Nederlands) en, gelet op wat zij allemaal verklaarde in het kader van dat traject niet blijkt dat zij het Engels onvoldoende machtig zou zijn. Verder blijkt tevens uit het TARAP-verslag van de politie van 12 augustus 2026 dat verzoekende partij naar aanleiding van een controle door de arbeidsinspectie in het kader van zwartwerk of mensenhandel werd aangetroffen doch weigerde haar medewerking te verlenen. Dat zij aldus niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om haar bezwaren inzake de vaststellingen van de arbeidsinspectie te laten gelden kan niet aangenomen worden. Bovendien heeft haar kritiek dienaangaande betrekking op het motief gegrond op artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet terwijl de Raad *supra* al vaststelde dat het bevel om het grondgebied te verlaten genoegzaam geschraagd wordt door de vaststelling dat zij zonder de daartoe vereiste documenten in België verblijft (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet). Verder blijkt uit de bespreking *supra* dat verzoekende partij ook geen elementen inzake haar privéleven, de redenen waarom zij niet terug kan naar Ethiopië of haar medische/psychologische problemen had kunnen aanvoeren die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Zij maakt met haar betoog geen schending van het hoorrecht aannemelijk (cfr. HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C-372/12).

4.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) vormt bepaalt dat de verwerende partij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoekende partij is een volwassen man zonder minderjarige kinderen of duurzame relatie in België. Verder blijkt uit de bespreking *supra* dat zij geen gegevens inzake haar gezondheidstoestand heeft aangevoerd die de verwerende partij veronachtzaamd heeft en die maken dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland.

4.9. Het enig middel, dat niet verder reikt dan *supra* besproken, is in al zijn onderdelen voor zover ontvankelijk ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op (datum in letters) tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

L. REMY

S. DE MUYLDER